

Historia architektury V - opis przedmiotu

Informacje ogólne	
Nazwa przedmiotu	Historia architektury V
Kod przedmiotu	02.1-WI-ArchP-HA V-S21
Wydział	Wydział Budownictwa, Architektury i Inżynierii Środowiska
Kierunek	Architektura
Profil	ogólnoakademicki
Rodzaj studiów	pierwszego stopnia z tyt. inżyniera architekta
Semestr rozpoczęcia	semestr zimowy 2021/2022

Informacje o przedmiocie	
Semestr	5
Liczba punktów ECTS do zdobycia	2
Typ przedmiotu	obowiązkowy
Język nauczania	polski
Sylabus opracował	dr hab. Michał Pszczółkowski, prof. UZ

Formy zajęć					
Forma zajęć	Liczba godzin w semestrze (stacjonarne)	Liczba godzin w tygodniu (stacjonarne)	Liczba godzin w semestrze (niestacjonarne)	Liczba godzin w tygodniu (niestacjonarne)	Forma zaliczenia
Ćwiczenia	15	1	-	-	Zaliczenie na ocenę
Wykład	15	1	-	-	Zaliczenie na ocenę

Cel przedmiotu

Celem w zakresie wiedzy jest zapoznanie studenta z najważniejszymi zagadnieniami i problemami, związanymi z historią architektury powszechnej, w tym terminologią związaną z architekturą historyczną.

Celem w zakresie umiejętności odróżniania stylów architektonicznych i określania ich cech, przybliżonego datowania budynku na podstawie cech formalnych oraz umiejętności wykorzystania form architektury historycznej jako inspiracji twórczej, nauczenie studenta pozyskiwania informacji z literatury oraz innych źródeł, a także analizowania, rozpoznawania interpretowania i wartościowania zabytków architektury, jak również formułowanie wniosków.

Celem w zakresie kompetencji personalnych i społecznych jest przygotowanie studenta do samodzielnej oraz zespołowej pracy studialnej i projektowej w szczególności związanej z rewitalizacją oraz wyrobienie świadomości społecznej roli architekta oraz kompetencji do popularyzacji zagadnień architektonicznych w społeczeństwie.

Wymagania wstępne

brak wymagań

Zakres tematyczny

Historia architektury I połowy XX wieku. Geneza architektury nowoczesnej – nurt inżynieryjny XIX wieku; konstrukcje stalowe i żelbetowe. Architektura secesyjna – specyfika form belgijskich, francuskich, hiszpańskich i wiedeńskich – podobieństwa i różnice; indywidualiści – Antonio Gaudi, Ödön Lechner. Ekspresjonizm: źródła artystyczne, szkoła amsterdamska, ekspresjonizm niemiecki (nurt organiczny, nurt geometryczny); formy pochodne – czeski kubizm. Futuryzm włoski: założenia ruchu, twórczość teoretyczna Antonio Sant’Elia. Architektura amerykańska: szkoła chicagowska. Wczesny modernizm: działalność Deutscher Werkbund (Muthesius, Gropius, van de Welde), A. Perreta, M. Berga; grupa De Stijl – neoplastycyzm. Postawy stylistyczne w okresie międzywojennym: radziecki konstruktywizm, budownictwo osiedlowe w Niemczech; funkcjonalizm - Bauhaus, twórczość Le Corbusiera, 5 punktów nowoczesnej architektury, Mies van der Rohe; CIAM. Monumentalizm: styl totalitarny III Rzeszy i Włoch Mussoliniego, socrealizm radziecki. Architektura polska: Protosecesja (twórczość Teodora Talowskiego); secesja – połączenie secesji europejskiej i form narodowo-ludowych. Propozycje stylów narodowych: styl zakopiański, tzw. świdermajer, styl swojski, styl dworkowy – inspiracje. Wczesny modernizm – tzw. szkoła warszawska. Architektura II Rzeczypospolitej: kontynuacja form dworkowych; klasycyzm akademicki – twórczość Mariana Lalewicza i Adolfa Szyszko-Bohusza; klasycyzm zmodernizowany: gmachy publiczne; polski ekspresjonizm, tzw. szkoła krakowska – związki z ekspresjonizmem niemieckim, czeskim kubizmem i formami narodowymi; funkcjonalizm – działalność grup Blok i Praesens, architektura osiedlowa; recepcja neoplastycyzmu w architekturze polskiej; monumentalizm jako styl oficjalny lat 30. – uwarunkowania polityczne, związki z tendencjami w architekturze zachodniej; architektura Powszechnej Wystawy Krajowej w Poznaniu.

Metody kształcenia

Wykład konwencjonalny, wykład informacyjny, pokaz, prezentacje audio-wizualne.

Praca z książką, praca z dokumentem źródłowym, dyskusja.

Efekty uczenia się i metody weryfikacji osiągnięcia efektów uczenia się

Opis efektu	Symbol e efektów	Metody weryfikacji	Forma zajęć
-------------	------------------	--------------------	-------------

Opis efektu	Symbole efektów	Metody weryfikacji	Forma zajęć
ABSOLWENT JEST GOTÓW DO: formułowania opinii dotyczących osiągnięć architektury i urbanistyki, ich uwarunkowań oraz innych aspektów działalności architekta, a także przekazywania informacji i opinii;	• B.S1	• dyskusja • kolokwium • obserwacja i ocena aktywności na zajęciach	• Wykład • Ćwiczenia
ABSOLWENT ZNA I ROZUMIE: - teorię architektury i urbanistyki przydatną do formułowania i rozwiązywania prostych zadań z zakresu projektowania architektonicznego i urbanistycznego oraz planowania przestrzennego; - historię architektury i urbanistyki, architekturę współczesną, ochronę dziedzictwa, w zakresie niezbędnym w twórczości architektonicznej, urbanistycznej i planistycznej;	• B.W1 • B.W2	• dyskusja • kolokwium • obserwacja i ocena aktywności na zajęciach	• Wykład • Ćwiczenia
ABSOLWENT POTRAFI: - integrować wiedzę z zakresu różnych obszarów nauki m.in. historii, historii architektury, historii sztuki i ochrony dóbr kultury podczas rozwiązywania zadań inżynierskich; - dostrzegać znaczenie pozatechnicznych aspektów i skutków działalności projektowej architekta, w tym jej wpływ na środowisko kulturowe i przyrodnicze;	• B.U1 • B.U2	• dyskusja • kolokwium • obserwacja i ocena aktywności na zajęciach	• Wykład • Ćwiczenia

Warunki zaliczenia

Student zdobywa zaliczenie na podstawie obecności na wykładach oraz zdanego kolokwium.

Student oceniany jest za całokształt pracy, obecność na zajęciach, aktywność, zaangażowanie oraz systematyczność.

Literatura podstawowa

Banham R., Rewolucja w architekturze, WAiF, Warszawa 1979.

Giedion S., Przestrzeń, czas i architektura, PWN, Warszawa 1968

Gössel P., Leuthäuser G., Architektura XX wieku, Taschen, Köln, 2006.

Jencks Ch., Ruch nowoczesny w architekturze, WAiF, Warszawa 1987.

Jencks Ch., Architektura postmodernistyczna, Arkady, Warszawa 1987.

Jencks Ch., Architektura późnego modernizmu, Arkady, Warszawa 1989.

Pevsner N., Pionierzy współczesności. Od Williama Morrisa do Waltera Gropiusa, WAiF, Warszawa 1978.

Trzeciak P., Przygody architektury XX wieku, Nasza Księgarnia, Warszawa 1974.

Wisłocka I., Awangardowa architektura polska 1918-1939, Arkady, Warszawa 1968.

Awangarda polska. Urbanistyka i architektura. 1918-1939,

Czerner O., Listowski H., Interpress, Editions du Moniteur, Warszawa, Paris, 1981.

Biegański P., U źródeł architektury współczesnej, PWN, Warszawa 1972.

Ghirardo D., Architektura po modernizmie, VIA, Toruń 1999.

Jencks Ch., Le Corbusier – tragizm współczesnej architektury, WAiF, Warszawa 1982.

Latour S., Szymski A., Rozwój współczesnej myśli architektonicznej, PWN, Warszawa 1985

Olszewski A., Dzieje sztuki polskiej 1890-1980, Interpress, Warszawa 1988.

Olszewski A., Nowa forma w architekturze polskiej 1900-1925, Ossolineum, Wrocław 1967.

Pevsner N., Historia architektury europejskiej, t. II, PWN, Warszawa 1981.

Syrkus H., Ku idei osiedla społecznego 1925-1975, PWN, Warszawa 1976.

Syrkus H., Społeczne cele urbanizacji. Człowiek i środowisko, PWN, Warszawa 1984.

Literatura uzupełniająca

Latour S., Szymski A., Rozwój współczesnej myśli architektonicznej, PWN, Warszawa 1985

Olszewski A., Dzieje sztuki polskiej 1890-1980, Interpress, Warszawa 1988.

Olszewski A., Nowa forma w architekturze polskiej 1900-1925, Ossolineum, Wrocław 1967.

Pevsner N., Historia architektury europejskiej, t. II, PWN, Warszawa 1981.

wskazane artykuły w czasopismach fachowych, jak „Biuletyn Historii Sztuki” i „Kwartalnik Architektury i Urbanistyki”.

Uwagi

Sala wykładowa i seminaryjna z możliwością zaciemnienia powinna być wyposażona w sprzęt audio-wizualny, tablice do pisania i prezentowania plansz

Zmodyfikowane przez dr hab. inż. arch. Marta Skiba, prof. UZ (ostatnia modyfikacja: 26-04-2022 12:43)

Wygenerowano automatycznie z systemu SylabUZ